

Kohdatuksi tuleminen – ihmisyyteen kuuluva tarve

Kohtaamisen vastakohtana on kohtaamattomuus.

Kohtaamattomuus on esimerkiksi ohi kulkemisesta ja ohi katsomista. Kohtaaminen voi olla syvällistä keskustelua, ajatusten ja mielipiteiden vaihtoa. Tai sitten se voi olla lyhytkestoista, muutaman sekunnin kestävää, esimerkiksi katseiden kohtaamista. Kohtaamisessa voi olla sanoja tai se voi olla äänetöntä hiljaa yhdessä olemista.

Elämämme aikana joudumme kohtaamaan monenlaisia asioita, joihin liittyy voimakkaita tunteita. Tällaisissa tilanteissa kaipaamme usein toista ihmistä, joka jaksaa ja uskalltaa kohdata minut ja kipeätkin tunteeni. Oleellista on, että toinen jaksaa olla aidosti läsnä, eikä juokse pahaa oloani karkuun. Hän ei voi poistaa kriisiäni tai menetystäni, mutta siitä on helpompi selviytyä, jos sitä ei tarvitse kohdata yksin.

Oma tai läheisen sairastuminen muistisairauteen on usein suuri kriisi, joka käynnistää voimakkaita tunteita. Joskus sekä sairastunut että läheiset ihmiset ovat niin solmussa omien tunteidensa kanssa, että eteenpäin pääsemiseen tarvitaan ulkopuolisia - sekä ammattiauttajia että toisia samanlaisessa elämäntilanteessa olevia. Muistiyhdistykset ovat tällaisessa elämäntilanteessa hyviä kohtaamispaikkoja. Siellä voidaan ammattihenkilöiden ja vertaisten kanssa jakaa suruja ja iloja sekä oppia toinen toisiltaan.

Muistiliiton välittäminen -teema korostaa myös kohtaamista. Uskallanko kohdata apua tarvitsevan ihmi-

sen ja uskallanko tarjota apuani tuntemattomallekin? Uskallanko kysyä, voinko auttaa? Uskallanko tulla omasta ”poterostani” ulos ja olla lähimmäinen myös vieraille?

Kohtaamisia ovat myös ne pienet arjen tuokiot, joissa hymyilen toiselle, juttelen muutaman sanan kassajonossa, aukaisen oven kädet täynnä kantamuksia olevalle tai annan paikkani ikäihmiselle täydessä bussissa. Jokainen aito kohtaaminen tekee maailmasta vähän paremman paikan elää meille kaikille. Marleena Ansion runo kertoo hyvin ihmisten kohtaamisesta.

*”Kun minua onni suosii,
menestys kohtaa tai
rakkaus kantaa -
kun suru murtaa,
menetys raastaa,
olen yksinäisyyden merellä,
eikä näy rantaa.
Kun minun vierelläni silloin on
ymmärtäväinen ystävä,
kaikki on kaksin verroin
helpompaa ja kauniimpaa.”*

MERJA MÄKISALO-ROPPONEN
Muistiliiton hallituksen puheenjohtaja